Teodora Gheorghe

Cazul doamnei Fly

Bărbatul cu ochelari albăstrii îşi cercetă ceasul, făcând o scurtă însemnare într-un caiet. Femeia cu mănuşi albe de dantelă, aproape străvezie, îşi plimba nervos degetele de-a lungul brațelor negre ale fotoliului.

— Mi se întâmpla uneori… primăvara… simțeam cum se zbate… ceva ce nu-mi aparținea… şi totuşi… totuşi…

— Înțeleg. Ce vi s-a spus?

— Deşi m-au avertizat să țin totul secret, nu am mai putut… se întâmpla de prea mult timp… mai ales primăvara… ştiți… odată aveam o pălărie de paie… şi am fost afară… soarele bătea uşor spre violet… nu ştiu dacă ați văzut vreodată… pare că aduce ploaie, dar nu e decât un moft cromatic. Mi-am luat o carte foarte groasă despre un pustnic cu nume egiptean care iubea, ca şi Pygmalion, rodul propriei sale creații, o femeie de cristal. M-am aşezat la umbra unui cireş japonez. Aveam aşa ceva în apropiere… Țineam mult la acea pălărie… era… deosebită în felul ei… atemporală aş putea spune. Atunci am început să lăcrimez… de la prea mult violet cred… şi am simțit… cum se zbate… şi o rafală mi-a zburat pălăria… a fost ultima dată când am văzut-o…

— Îmi pare rău…

— Nu-i nimic… am înțeles că se mai fac pălării asemănătoare. Când m-a vizitat Ana, terminasem cea mai recentă pictură a mea: un peisaj de primăvară… încercasem să uit de ultima întâmplare şi să mă axez pe activitățile care îmi făceau plăcere şi mă rupeau de lume… dar nu a durat prea mult până au sosit din nou…

— Cine?

— Ele… zbaterile… tremurânde… flămânde…

— La fel ca şi până atunci sau ceva se schimbase?

— Într-adevăr, acum că puneți problema astfel… parcă nu mai era la fel… acum erau… mai intense… ca şi cum, cu cât apăsam mai tare tuşele, cu cât respiram mai adânc mirosul de ocru şi turcoaz, cu atât mai tare se proiectau în mine. Erau viclene, ca nişte fantome însetate de oase, de vene… Am încercat să le pictez… nu pe ele… senzațiile… m-am gândit că aş putea să le închid în culoare, în tablou… dar am eşuat lamentabil. M-am apucat să lecturez cu voluptate volume întregi de proză, poeme, ziare… doar-doar oi reuşi să le strivesc între două foi, ca pe nişte muşte patetice ce erau… însă… nu mi-au dat pace.

— Totuşi… ce vi s-a spus?

— M-am dus la un vraci cunoscut pentru tratamente secrete si eficiente… mi-am pus un pardesiu bleu si ochelari de soare… înțelegeți de ce… începuse să bată la ochi… râdeți? Ştiu, e chiar hilar. Vraciul m-a întâmpinat cu o încrețire a frunții, asemănătoare unui spasm cadaveric. Cred că bănuia ceva…

— Dar cum ar fi putut bănui ceva?

— Nu e foarte greu… când te naşti cu un ochi în frunte… omulețul nu era prost deloc… ştia că ochii unei femei pot ascunde multe… mai ales când au o culoare ca a mea… Avea o casă bizară, care aducea a moschee, dar îi lipsea caracterul sacru. M-a condus într-o cameră scundă, în care parcă te scufundai, căci era sub nivelul podelei… Mi-a dat o pereche de papuci roşii, cu iz oriental, atenționându-mă să păşesc extrem de atent, ca şi cum aş fi păşit în odaia unui muribund… Însă la fiecare pas pe care îl făceam, podeaua scârțâia lugubru… dacă ați auzit vreodată tânguitul unei vrăbii strivite de o greutate… Simțeam o apăsare în moalele capului… vraciul mă spiona din când în când, zâmbind laconic… era… diabolic… ştia… cu siguranță ştia… O dată pătrunşi în camera scufundată, apăsarea a dispărut. Am zărit imediat un fotoliu cu două brațe aproape umane… se prelungeau în câte trei degete lungi, lemnoase. Mi-a fost teamă să mă aşez, dar vraciul a insistat. M-am aşezat, dar nu mi-am proptit mâinile de celelalte… ar fi fost… prea mult… Mi-a adus un cufăr pe care l-am deschis cu oarece dificultate. Nu m-am aşteptat să găsesc în el… apă… cu reflexe violete… Mi-a dat de înțeles prin gesturi că vrea să îmi clătesc ochii. Am făcut întocmai şi, câteva minute mai târziu, obiectele din cameră au început să-şi piardă forma şi nuanțele, până şi vraciul devenea mai estompat, până ce nu a mai rămas din el decât o schijă de lumină… Orbisem.

A urmat o perioadă liniştită… după atâta timp… Mă deprinsesem rapid cu mersul prin casă, nu mă mai loveam de mobilă, şi chiar mă tundeam singură. Și… am reluat vizitele la domnul Roi… nu ne mai vorbisem de foarte multă vreme… Vedeți dumneavoastră… îşi pierduse ambele mâini într-un accident neobişnuit… de aceea avea două proteze din sticlă… întotdeauna i-au plăcut lucrurile rafinate… În acea vreme, am fost fericită… nicio zbatere… luam masa împreună şi ne povesteam cele mai absurde lucruri. Domnului Roi nu îi păsa că sunt oarbă, iar mie nu îmi păsa că nu putea să mă cuprindă în brațe… M-a ajutat să cos, să împletesc şi, sub îmdrumările lui, am reînceput să pictez. Vă întrebați cum… el îmi dicta… există transe în care unii oameni levitează, altele în care comunică telepatic cu spiritele celor morți. Noi pictam împreună. Îmi petreceam zile în şir tricotând ori ascultându-l pe domnul Roi cum îmi citeşte. În câte o noapte, îmi cânta la pian o baladă de pe vremea menestrelilor. Îşi putea

mişca degetele, muşchii mai transmiteau încă impulsuri fantomei mâinii. Eram atât de fericită... Nu ne vizita nimeni în afară de băiatul care aducea uleiuri pentru pictură. Domnul Roi a început să îmi dea lecții de latină şi greacă veche. Uneori ne vorbeam doar în latină... O singură dată am ieşit... oficial... a fost ceva spontan... o plimbare cu barca... un lac familiar nouă, unde văzusem cândva o lebădă neagră... Soarele îmi brăzda pleoapele ca mâna unui pianist... mi-l imaginam violet, pentru că nu era la fel cald ca altă dată... După ce am ajuns acasă... s-a întâmplat... tragedia... Ne-am aşezat la gura sobei... flăcările trosneau cuminți... însă... nu-mi dau seama cum... dintr-o dată o mică bucată de jeratec a făcut un salt mortal, până pe obrazul meu... Am tresărit... nu am realizat că... în mişcarea mea bruscă, l-am dărâmat pe domnul Roi... un val de cioburi mi s-a spart de timpane, ca de nişte stânci monstroase... Am ştiut atunci că totul este pierdut... totuşi m-am aplecat cu disperare să strâng fragmentele de sticlă şi mi-am îmbrăcat mâinile într-o mantie de sânge cald... Să închizi bine uşa... să nu intre şobolanii! Au fost ultimele lui cuvinte... le-am auzit în fiecare noapte de când am abandonat locuința domnului Roi... undeva în colțul ochiului, au început să mă zgârie cioburile împrăştiate pe covor... lângă sobă... Și pentru întâia oară, după o jumătate de an de orbire, am văzut culori... roşu... albastru... verde... violet... mai ales violet... Dar ele s-au întors... şi cu ele şi vederea mea...

— Care a fost primul lucru pe care l-ați văzut?

— O... îmi aduc bine aminte... a fost un tablou pe care l-am realizat împreună cu domnul Roi... acum îl desluşeam foarte clar... doi tineri pe malul unui lac... contemplând o bărcuță de hârtie... tălpile fetei sunt roşii, dar urma lăsată de ele este trandafirie...

— Nu v-a fost greu?

— Greu?

— Să vedeți din nou...

— Ba da... mi-a trebuit mult să mă obişnuiesc cu luminile puternice... uneori mă ascundeam în cea mai întunecată cameră şi mă închipuiam o cârtiță oarbă, moțăind în intestinele pământului... Doar că... ele m-au găsit şi acolo...

— Vă referiți la...?

— Da... netrebnicele... diabolicele...

— Pe vraci nu l-ați mai căutat?

— Am fost la el. Am bătut la uşă. Mi-a răspuns o femeie chircită de greutatea casei, care m-a informat că domnul s-a mutat. Nu mi s-a dat vreo adresă... ochii mei o speriau... Am plecat tristă. Nu îl învinovățesc. A

încercat să mă ajute... dar nu s-a putut... Problema mea nu este una tocmai... obişnuită...

— Credeți că vraciul a fugit de dumneavoastră?

— Poate... cred că a obosit...

— Mă iertați... am fost deplasat. V-ați mai dus la cineva?

— Da, am fost la nenumărați doctori, dar răspunsul a fost mereu acelaşi: doamnă, nu aveți nimic. Am fost chiar şi la un preot, dar nici spovedania nu m-a ajutat. După un timp, am primit o vizită de la sora mea. Îi murise soțul, dar refuza să poarte haine de doliu. Era o fire boemă, îi plăceau culorile deschise. Eu nu am fost niciodată ca ea. Am început să ieşim amândoua în oraş, ne-am dus la operă până am epuizat toate spectacolele, ne-am plimbat pe aleile parcurilor, am luat lecții de canto... dar... ele au continuat să vină... Sora mea ştia, dar le punea pe seama surmenării şi a singurătății. Într-o zi însă i-am dat de gândit, după o izbucnire nervoasă. Aveam mai mulți invitați... eram la masă... şi... am aruncat cu un pahar în cineva... s-a spart de perete în mii de bucăți... De atunci sora mea m-a rugat în genunchi să nu mai ies din casă, pentru a nu mai face rău oamenilor. Am ascultat-o, căci era şi dorința mea. Am petrecut mult timp singură în camera de la etaj, unde citeam cu nesaț tot ce apucam. Și poate aş fi putrezit acolo, într-o rochie de satin, dacă nu ar fi fost Felix... Era un băiat delicat şi inteligent... venise la noi cu fratele său, care îi făcea avansuri surorii mele. Ştia să cânte la vioară, îl auzeam de sus. A vrut să mă vadă...a fost singurul care mi-a simțit zbaterea... a vibrat în el... la fel ca vioara, dar mult mai aprig. I-a cerut printre lacrimi surorii mele să îl lase să mă zărească, fie şi preț de o clipă. Încuviințarea a sosit mai repede decât mă aşteptam. Sora mea îşi pierduse demult urma în cearşaful cald al bărbatului nou. Eu eram o umbră zăvorâtă.

Citeam o poveste cu prințese, când am văzut uşa camerei mele deschizându-se timid... Felix tremura, la fel ca şi mine... la fel ca şi ochiul meu... Mi-a cuprins mâinile strâns, şi căzând în genunchi lângă mine, mi-a sărutat unghiile cu ardoarea unui vânător de relicve prețioase. O oră întreagă am rămas astfel încremeniți... zâmbind... ştiind... Într-un final, Felix m-a privit în ochi şi i-am surprins ochii îmbătrâniți, ca şi când ar fi stat martori naşterii universului, de-a lungul a mii de ani lumină... Privirea lui trecuse dincolo de mine... simțeam cum un vultur îmi străbătuse măruntaiele, ieşind cu sufletul meu în cioc... Nu am să uit niciodată ce mi-a spus...

— Vă ascult...

— De ce... de ce suferi singură? Nu ştii că mai sunt şi alții ca tine? Vino cu mine. Ai să vezi. Am ieşit din palatul searbăd... două păpuşi fără

ochi… am fugit… doamne, cât am fugit… ni s-au topit pantofii… ne-au sângerat tălipile… Nu ne-am oprit decât în fața unui bărbat înalt, cu pălărie de paie. Am vorbit mult cu acest individ misterios… mi-a spus lucruri extraordinare… pe care, auzindu-le a doua oară, nu le-aş mai putea înțelege… Nici acum nu pot fi încredințată că nu a fost decât un vis… Dar… nu poate fi… pentru că am aflat…

— Ați aflat?…

— …

— Doamnă?

— Zbaterile… de ce mi se întâmplă primăvara… de ce îmi tulbură ochiul…

— Dacă doriți să facem o pauză, nu este nicio problemă. Vă pot lăsa să vă odihniți, avem o cameră de aşteptare.

— Nu… nu este nevoie…

— Vă dați seama că ceea ce îmi veți spune poate produce o schimbare… ireversibilă.

— Da, dar nu-mi mai este teamă. Felix a deschis porțile, eu l-am urmat. M-a eliberat… Omul cu pălărie de paie m-a adormit. Mi-a dat să beau ceva. Când m-am trezit, Felix mă ținea de mână… S-a terminat, mi-a spus. Am observat că strângea ceva în cealaltă mână… l-am rugat să-şi descleşteze pumnul… atunci am văzut…

— Ce era?

— Un fluture…

— Nu înțeleg…

— L-am avut dintotdeauna… la început a fost un cocon… eram mică… dar în timp a vrut să zboare… mai ales primăvara… când oamenii speră…

— Iar acum?

— Acum e prea târziu…

— Şi Felix? v-ați mai întâlnit cu el?

— Domnule, mă amuzați. Credeam ca ştiți că oamenii ca noi nu trăiesc mult… la fel ca fluturii… îşi scutură aripile de câteva ori, apoi se retrag să moară…

Bărbatul lăsă deoparte caietul şi privi pierdut la perdeaua care flutura în adierea vântului.